

ZA NJIH NIJE BILO MJESTA

Božić, A

I humanitarni djelatnici katkada klonu duhom, uhvati ih napast da prestanu sa svojim poslom. Kako i ne bi! Eto, dođu u tuđu zemlju nošeni samo željom da pomognu čovjeku u nevolji. I dogodi se da je nekim vlastodršcima posve svejedno dolazi li pomoć ili ne. Ne skrbe se ni malo za ugroženo stanovništvo, nego samo gledaju svoje političke i stranačke interese, i to do te mjere da ni sami humanitarni djelatnici ne budu više sigurni za vlastiti život. Pa se onda javi ona razumljivo ljudska reakcija: „Ako njima nije stalo, što ću se ja više mučiti?“ Slično se zna i nama dogoditi da malakšemo želeći odustati kad nekome u nevolji stvarno želimo pomoći, a on, zbog nekih svojih ludih inata i tvrdoglavosti - odbija, štoviše, izvrće naše dobre namjere...

Upravo se to događalo u povijesti spasenja. Toliko puta je Bog slao proroke, govorio, opominjao, poticao... I nije vrijedilo. kasnije će Stjepan reći: „*Kojega od proroka ne progoniše oci vaši?*“ (Dj 7,52) I evo, noćas vidimo sliku i priliku ljudske reakcije. Onaj kojega su vjekovi iščekivali, onaj za kojim su otoci žudjeli, onaj koji ima donijeti konačno spasenje rađa se u Betlehemu. I što se zbiva: „*za njih nije bilo mjesta u svratištu*“.

Što Bog čini? Ne da se smesti. Dopušta da se njegov Sin u ljudskom tijelu rodi u staji, da bude položen u jaslje. Samo da se među ljudima rodi Spasitelj. Rekli bismo ljudski, Bog se već bio navikao na ljudsku nesuradnju. Ali ne odustaje. Takva je Božja ljubav.

Jednako je tako bilo u otajstvima Kristova života, baš kako veli Ivan: „*K svojim dođe, i njegovi ga ne primiše*“ (Iv 1,11). Morao je u progonstvo u Egipat, da spasi goli život. U Nazaretu su se snebivali „*Odakle ovome ta mudrost i te čudesne sile? Nije li ovo drvodjeljin sin?*“ (Mt 13,54-55). Čak je i jedan njegov budući učenik podrugljivo primijetio: „*Iz Nazareta da može izići što dobro?*“ (Iv 1,46). Neki njegovi protivnici ga do te mjere nisu prihvaćali da su na očigledna čuda zaključili: „*Po Beelzebulu, poglavici đavolskom, izgoni đavle!*“ (Lk 11,15). Nije čudo da je Isus jednom kroz suze rekao: „*Jeruzaleme, Jeruzaleme,... Koliko li puta htjedoh okupiti djecu tvoju kao što kvočka okuplja piliće pod krila, ali ne htjedoste*“ (Mt 23,37). I Pilat je ne samo prao ruke nego i digao ruke od njega videći kako se Isus ne želi opravdavati niti pošto-poto spasiti. U najodsudnijem trenutku napustili su ga njegovi učenici, jedan ga je čak izdao, drugi zatajio, a narod je zdušno klicao „*Raspni, raspni ga!*“ (Lk 23,21).

I što Bog po svojem Sinu čini? Nikad ne odustaje od svojega nauma ljubavi. Uvijek iznova prilazi čovjeku, uvijek mu iznova daje priliku. Najveći je znak danas upravo ovo Dijete. Maleno i nenasilno, nezatno i napušteno. Upravo kroz ovo Dijete progovara nam vječna, neumorna, neizmijerna i neiscrpna Božja ljubav.

Što mi danas/noćas da učinimo? Okrenuti glavu? Zar nećemo od srca zapjevati hvalu Bogu, zar nećemo svom dušom odlučiti da prihvatimo silne darove Božje ljubavi: njegova Sina, Isusa Krista, Spasitelja? Blagdan Kristova rođenja otkriva nam nekako „ranjivost“ Božju, ali i svu silinu njegove ljubavi i zauzetosti za nas, našem protivljenju unatoč. Ne bojmo se. Treba samo otvoriti vrata Kristu, i ispunit ćemo se njegovom milošću, njegovom snagom i njegovom radošću. Zvonko Pažin